

Біла шубка

Наталя Забіла

Був собі зайчик.

Усіх зайчиків звичайно звать Стрибайчиками або Побігайчиками. Але цей зайчик був такий хвалько, що всі звали його Зайчик-Вихваляйчик.

От збере він навколо себе юрбу зайчат і починає вихвалитися:

— Я найрозумніший, я найспритніший! Я бігаю швидше за всіх! Я стрибаю вище за всіх!

Слухали, слухали його зайчата, а потім кажуть:

— Набридли нам твої вихвальки, не хочемо ми з тобою дружити! Живи собі тут сам, як знаєш! — і повтікали від нього на інший край лісу.

— А мені ще й краще,— каже Вихваляйчик,— тепер принаймні ніхто мене з вами, з сірою дрібнотою, не сплутає!

Побудував він собі хатку під зеленим кущиком і став в ній жити.

А треба вам сказати, що зайчик цей був ще зовсім молоденький. Він тільки цієї весни народився і ще не знав, що після весни й літа буває осінь, а після осені — зима. Багато чого він ще не знав, але вважав, що все знає, і був сам собою дуже задоволений.

Одне тільки не подобалося зайчикові: чому це в нього така шубка — сіра та непоказна? Ще поки було літо і все навколо зеленіло, зайчик сяк-так відрізнявся від трави та кущів. Та ось почалася осінь. Все в лісі пожовкло, посіріло. Трава прив'яла, з кущиків листя пооблітало, самі сірі гілочки стирчать. Вийде вранці зайчик з хати, гукне білочці:

— Гей, подивись, білочко, який я став товстий та пухнастий! Я від усіх зайців товстіший та пухнастіший!

А білочка з високого дуба відповідає:

— Нічого я не бачу! Тебе ж, у твоїй сірій шубці, зовсім непомітно серед сухого листя і прив'ялої трави!

Ой, як же це було зайчикові неприємно! Він же хотів, щоб усі його бачили та милувалися ним.

Тим часом ставало все холодніше. Надходила зима. Тільки зайчик про це нічого не знав і навіть не догадувався.

І от одного разу прокинувся Вихваляйчик уранці, поглянув у дзеркальце, щоб вуса підкрутити, та так і завмер від подиву: замість сірої, непоказної одежини, на ньому тепер була шубка нова — біла, біла та блискуча!

З радощів зайчик підстрибнув аж до стелі й заспівав на все горло:

От так шубка, подивися!

От чудове убрання!

Я тепер в усьому лісі

Найгарніше зайченя!

Прожогом вискочив зайчик з хатки, щоб швидше похвалитися перед білочкою, і перед їжаком, і перед усіма лісовими пташками своєю новою шубкою. Адже тепер кожен його помітить, навіть здалека!

Та що це сталося в лісі? Вискочив зайчик з хатки і бачить — все навколо біле: земля біла, кущі білі, дерева білі, і все блищить на сонці так само, як і нова блискуча зайчикова шубка. Це сніг випав уночі — ви це, звичайно, зразу зрозуміли. А Зайчик-Вихваляйчик нічого не зрозумів, бо він ще ніколи снігу не бачив.

Стрибнув зайчик туди-сюди — скрізь усе біле.

— Білочко, білочко! — гукнув зайчик вже зовсім не так задерикувато, як завжди. — Подивися, білочко, яка в мене нова біла шубка!

А білочка визирнула з свого дупла на високому дубі й відповідає:

— Нічого я не бачу! Хіба тут розбереш — де твоя біла шубка, а де білий сніг?

І справді, зайчика нелегко було побачити серед снігу.

Засумував зайчик. Не хоче навіть з хатки виходити. Все одно ніхто його не помічає! Навіщо тоді гарне убрання, коли ним похвалитися не можна?

А зима ще не зовсім встановилася. За кілька день знов пригріло сонечко, і перший сніг розтанув — наче й не було його. І знову стало все сіре, чорне, руде: і земля, і сухе листя, і трава.

От коли зрадів Зайчик-Вихваляйчик! Вийшов він у своїй білій шубці, став посеред галявини і пишається — дивіться, мовляв, люди добрі, на мене!

Білочка глянула і лапками сплеснула:

— Ой, бачу, бачу! Ото шубка, ото ловка! Блискуча, аж очі вбирає!

Визирнув і їжачок із своєї хатки. Він вже був уклався спати на зиму, а як сонце пригріло, вирішив ще дихнути свіжим повітрям. Побачив зайчика і тільки головою похитав:

— Гарна твоя шубка, що й казати! Та чи не занадто показна? — пробуркотів він і знову сховався, двері зачинив.

Радий та веселий пішов Зайчик-Вихваляйчик по лісі. Іде, підстрибує і свою хвалькувату пісеньку наспівує:

Може, й зараз, як раніше,

Хтось мене не поміча?!

Я ж тепер найчепурніше,

Найпомітніше зайча!

Сидів на дереві старий чорний крук. Такий старий, що навіть трохи недобачав від старості. Так хоч і недобачав, а Вихваляйчика зразу помітив. Як його не помітити — здалека біліє нова шубка серед рудого листя!

— Кра! — каркнув чорний крук. — Поснідаю зараз свіжою зайчатиною.

Як почув це Зайчик-Вихваляйчик, як дременував по лісі!.. Насилу втік.

Прибіг зайчик на берег річки, що протікала через той ліс. Сів на березі, віддихався трохи і вже забув про недавню небезпеку. Обтрусив свою білу шубку, підбадьорився і тільки рота розкрив, щоб знову вихвалитися, — а нова біда вже тут як тут! Побачила

його здаля лисиця.

— Заждіть хвилиночку,— каже вона своїм лисеняткам,— зараз я впіймаю отого чепуруна! — і почала до нього підкрадатися.

На щастя, хруснула якась гілочка, зайчик почув, озирнувся, побачив лисицю — і тікати! Біг, біг, петляв між кущами, через увесь ліс пробіг і вискочив на узлісся.

А тут просто на нього йде мисливець із рушницею.

— Ого,— каже,— який білячок! Буде моїй донечці гарний комір.

Та як націлиться, як стрельне!..

Зайчик з переляку через голову перекинувся і вже сам не пам'ятає, як до своєї хатки домчав. Замкнув дверцята, впав на ліжко й труситься. Не до вихвалок вже йому!

— Ой,— каже,— де моя стара сіра шубка? Така вона була захисна, непомітна! В ній легко було від усяких ворогів сховатися!

Та старої шубки вже не було. Нічого не поробиш доведеться в новій, білій, ходити!..

Кожен з вас розуміє, що даремно зайчик бідкався. Адже надворі була зима. Незабаром випав рясний білий сніг і тепер вже на довгі місяці укрити землю. І біла шубка стала в пригоді!

Бігає зайчик по снігу, нічого не боїться. Ніхто його не помічає.

"Піду,— думає зайчик,— до інших зайчат. Пораджу їм теж такі білі шубки придбати, вони дуже зручні взимку!"

Пострибав зайчик на інший край лісу, знайшов зайчат, дивиться — а вони в білих шубках!

— Гляньте! — кричать зайчата.— До нас Вихва— ляйчик прийшов!

— Ні,— каже зайчик,— не звіть мене Вихваляй— чиком, а звіть Побігайчиком. Бо я вже не буду ніколи вихвалитися і хочу з вами дружити.

Зайчата дуже зраділи, прийняли його до свого гурту і всі разом стали гратися і співати пісеньку:

В нас у кожного нова

Шубка біла, зимова,

Зовсім непомітна.

А як прийде знов весна,

Буде сіра, захисна,

Гарна шубка, літня!

І це справді так буває у зайців.

Джерело: Відчиняє двері казка.— К., Веселка, 1987.